

עלון תורני שבו

בעזרה"ת

מאגדה של תורה

גליון 787

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת השבוע
פרשת פקודי

פתיח האהל

מסופר בחז"ל שקרשי המשכן היו כבדים עד מאוד, והקמת המשכן הייתה מלאכה סבוכה שלא היה בכוחו של אף אחד לבצע אותה. המידות של כל קרש מקרשי המשכן היו 75 ס"מ רוחב על 50 ס"מ עובי על 5.5

מטר גובה, ובנוסף לזה היה גם זהב שציפה את הקרשים. כל קרש הכיל בערך שתי קוב עץ, משקל סגולי של קוב עץ נע בין 500 ל-800 קילו, (תלוי בסוג העץ וכמות הלחות שבו). כל קרש מקרשי המשכן שקל בערך טון!

אין פלא שרש"י הקדוש כותב על קרשי המשכן: שלא היה יכול להקימו שום אדם, מחמת כובד הקרשים. שאין כוח באדם לזקוף. והשאלה נשאלת: אם התורה מעידה שאין כוח לאף אחד לזקוף את קרשי המשכן ולחבר אותם, כיצד באמת הצליח משה להקים את המשכן?

אומר המדרש: משה כלל לא הפעיל כוח. פשוט הוא הניח את ידיו על הקרשים ועשה תנועה של "כאילו מזיז" אותם, וה' כבר דאג לשאר ועשה נס ופלא והקרשים קמו וניצבו מאליהם במקום הנדרש, בהתאם לתבנית ולתוכנית שמשה נתבקש לעשות (רש"י שם).

לשם מה בכלל ציווה ה' את משה להניח את ידיו על הקרשים ולעשות תנועה של "כאילו מרים אותם"? מדוע ה' לא עשה נס שהקרשים יזדקפו מאליהן גם ללא מגע ידיו של משה? התשובה מאוד פשוטה, אלא שבתוכה גלומה כל עבודת ה' של האדם היהודי:

נקלעת לבעיה? אתה עומד בפני פרויקט סבוך ואינך יודע איך להתמודד אתו? הסר דאגה מליבך! אתה לא לבד, בורא עולם נמצא אתך והוא כבר יעזור לך להתמודד עם המצב ולהתגבר על הבעיה. אלא שבבורא עולם מבקש ממך בקשה אחת ופשוטה: יהודי יקר, אל תשב על כסא נוח ותחכה שאני אעשה עבורך את כל העבודה, והישועה תגיע אליך עד לפה! לפחות תשתדל ותתאמץ כפי כוחך ותעשה את מה שאתה כן יכול, ואפילו אם מדובר במשהו קטן - תעשה אותו בשלמות ואל תתעלם ממנו, ואני הבורא כבר ידאג לשאר. משה משה! אתה לא יכול להרים את קרשי המשכן? זה מעל לכוחות שלך? אין בעיה. תשים את היד על הקרשים, תעשה תנועה של "כאילו סוחב", תעשה את המעט שאתה כן יכול, ואני הבורא ידאג כבר שהמשכן יעמוד מאליו בדרך נס.

שבת שלום

שמשון אליעזר פוקס

שני חוקרים החליטו יחד לחקור מדינות נידחות ורחוקות, כשהגיעו ליעדם הראשון החלו להסתובב ולחקור את המקום, את אנשי המקום, את הליכותיהם ומנהגיהם, את סוגי המאכלים הגדלים במקום, וכך הם ממשיכים וחוקרים ובודקים כל פרט ופרט, כאשר הם נהנים מכל תגלית חדשה ומכל המראות היפים שראו, לאחר זמן רב כשכבר כמעט הפכו להיות חלק מתושבי המקום, אמר האחד לחברו 'הבה ונשוב לארצנו ולבתינו, כי חקרנו את המקום מספיק', אך, אז הם נתקלים בבעיה, הם אינם זוכרים מהי הסיבה שלשמה הגיעו למקום זה, מה הם חיפשו שם?...

כמה פעמים אדם מחליט לעסוק בדבר מצווה, אם זה בלימוד התורה, או במצוות הצדקה, ובאמת בתחילת דרכו הוא זוכר כל הזמן את המצווה הגדולה שבה הוא עוסק, אך עם הזמן יכול להיות מצב שיתחיל לשכוח את הסיבה האמתית למה הוא עושה המצווה, כי מרוב הרגל נעשה הדבר לטבע, ויכול האדם ללמוד שנים רבות בלי שיזכור למה הוא לומד, או שאדם יעסוק כל ימי חייו במעשי צדקה וחסד, ולא יזכור כלל כי הוא עוסק במצווה, וכי הוא עושה זאת על פי ציווי הבורא.

כשהתורה הקדושה מפרטת את מעשה המשכן, אנו רואים שמוזכרים שוב ושוב המילים 'כאשר צווה ד' את משה', ואכן לא לחינם חוזרת התורה ומדגישה בכל פעם 'כאשר צווה ד' את משה', ללמדנו שבכל פעולה ופעולה שעשו, ובכל שלב שהתקדמו, זכרו והזכירו, שעושים זאת כי כך צווה ד', כי כשעוסקים במצווה צריכים לזכור ש'מצוות צריכות כוונה', ולכן כדי שתהיה מלאכת בניית המשכן כהלכה היו צריכים להזכיר בכל פעם 'כאשר צווה ד' את משה'. הגה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א כותב ב'צעתיל קטן' וז"ל: בכל הדברים שבעולם, הן בתורה, הן בתפילה, הן במצוות מעשיות, ירגיל את עצמו לומר בזה הלשון, הריני עושה זאת לשם יחוד קודשה בריך הוא ושכינתיה, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו. וירגיל את עצמו לומר זאת בתוכיות ופנימיות הלב, ובהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמירה זו. עכ"ל.

זמנך השבת
הדלקת נרות **6:36**
מוצאי שבת **7:35**
7:11 וית'
נא לשימור על קדושת חגגיון
אין לקרוא בשעת חתופילח

ר"ח ניסן ביום א' המולד: היום שבת קודש 7:46 וחלק 1

**אומרים כסף הולך וכסף בא!
אני מחכה ומחכה ומחכה
אמרתי אני לא אלך לעבודה היום
שלא יהיה מצב שהוא יבוא
ואני לא יהיה בבית.**

הקטע הזה שסופרים כבשים כדי להירדם,
ופתאום טועים בספירה
וכל העדר בבלאגן, והכלב מתחיל לנבוח עליהן
והלך הלילה.

**בחור מוכשר סיים את לימודי ההנדסה
והגיע לראיון עבודה. כשהוא נשאל מה
הציפיות שלו לגבי השכר, השיב בשחצנות
כי יהיה מוכן להתחיל עם שכר בסיס של
שלושים אלף שקל בחודש, ואחרי שנתיים
יבחן אם להמשיך הלאה בחברה.
"תראה, השיב המראיין, אתה לוקח את
עצמך בקלות מדי. בחור כמון יכול לדרוש
חופשה שנתית בת חמישה שבועות, קרן
פנסיה בגובה חמישים אחוז מהמשכורת
ורכב ליסינג יוקרתי כולל דלקן לשנתיים".
"וואו, אתה צוחק איתי", הגיב הצעיר. –
"נכון, אבל אתה התחלת..."**

כתוב שאם אדם גזל ואינו יודע למי גזל יעסוק
בצרכי רבים. נשאלת השאלה מה הדין מי
שיוזע שהוא גזל שינה לרבים מה התיקון?
התשובה היא שידורש בבית כנסת בליל שבת.

**בדחן, זה מקצוע לא קל. "אני הולך ברחוב,
כולם אומרים לי, תביא בדיחה, תן איזה
'גוט-ווארט'. זה לפעמים עולה על העצבים,
אבל אז אני נזכר: יש לי קרוב עורך דין,
ששיתפתי אותו בבעיה הזאת. אמרתי לו
שבכל מקום עוצרים אותי ומבקשים בדיחה.
תגידי, אמרתי לו, למה לסנדלר לא אומרים
סתם כך ברחוב, בוא הנה, תתקן לי את
הנעל ולספרן לא אומרים תביא לי ספר,
אבל מחך וממני מבקשים כל הזמן שנעבוד
גם מחוץ לשעות העבודה. עורך הדין סיפר,
כי מצא פתרון: הוא רושם בפנקס, כל מי
שמבקש ייעוץ, ושולח לו מכתב הביתה: ייעוץ
בתאריך הזה והזה, בשמחה הזאת והזאת,
עלה לך 50 דולר. מאז, עזבו אותי, אמר
העורך דין. תבקש גם אתה, הציע לו. כל
בדיחה תרשום, משה ביקש בדיחה, עלות: 20
דולר וכך הלאה.
הגעתי הביתה מצאתי מכתב מאותו עורך
דין: חשבון עבור ייעוץ בנושא בדחנות, 200
דולר.**

בכל ענייני העלון אפשר לפנות למייל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש

חידושים ופגנים לשולחן השבת

"אלה פקודי המשכן, משכן העדת אשר פקד על פי משה" וגו'
רש"י אומר: נאמר כאן: "המשכן משכן" – שתי פעמים, רמז
למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהן של ישראל.

"משכן העדות" – עדות לישראל שוויתר להם הקדוש ברוך הוא
על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ביניהם. יש להבין כיצד
יתכן שבאותו פסוק דורשים חז"ל מחד דברי פורענות על המשכן
שנתמשכן מחמת עונותיהן של ישראל. ומאידך יש בו דברי נחמה
שוויתר הקדוש ברוך הוא לבני ישראל על מעשה העגל והשרה
שכינתו ביניהם.

הדבר יבואר על פי משלו של המגיד מדובנא: עשיר אחד חיפש
שידוך לבנו. מכיון שהיה זה בן יקר מידות ונעלה בתורה ובדרך
ארץ, וכאמור גם בן עשירים הוא, חיפש לו אביו שידוך כמעלתו.
לבסוף נמצאה כלילת השלימות בתו של סוחר עשיר. הלך אבי
הבן אל בית הורי הכלה כדי להיפגש עימם ולסכם את התנאים
לשידוך המדובר. בהיכנסו אל הבית פנימה שמח לראות כי אכן
בית עשירים הוא זה. בכל עבר היו מונחים חפצי ערך וקישוטים
שערכם רב מאוד, גם הכיבוד הוגש לו בכלי זכוכית יקרים
משובצים באבני חן. האח! – חשב האיש לעצמו – אכן שידוך
נאה ויאה הוא זה!

כעבור זמן בא שוב אבי החתן כדי לקבוע עם המחותנים את
סדרי החתונה אולם כאשר נכנס אל הבית פנימה חשכו עיניו...
אין כל זכר לכלים הנאים. הבית ריק מכל וכל... הפעם הוגש
הכיבוד בכלים פשוטים... מדוע זועפים פניך? שאל אבי הכלה.
אומר את האמת – ענה אבי החתן – ספק נכנס לליבי... היכן הם
כל הכלים הנאים והיקרים?... פשוט מאוד – נענה אבי הכלה
ואמר – הוצעה לי עסקה בסדר גודל עצום ומכיוון שהכסף אינו
זמין בידי לעת עתה נזקקתי להלוואה גדולה, משום כך משכנתי
את הכלים היקרים. בעוד זמן מה תמומש העסקה ובעזרת ה'
ארוויח סך עצום ואשיב לעצמי הכל כבראשונה. אם כך – נאנח
אבי הכלה בהקלה – הכל בא על מקומו בשלום! לרגע חששתי כי
כל תצוגת הכלים המרהיבה שראיתי בביתך לא הייתה אלא
הצגה... חששתי שמא שאלת אותם רק כדי להרשים אותי
ובאמת הנך חסר כל... הסברך הניח את דעתי לגמרי!

כן הוא גם הנמשל – אמר המגיד מדובנא – בית המקדש אמנם
נתמשכן בעוונותינו הרבים אולם לא אבדנו לגמרי, בבוא העת
ירד מן השמים בית המקדש השלישי וישוב הכל על מכונו
כבתחילה! (וקראת לשבת עונג)

אהל המעשה

הרה"ק המגיד מקוזניץ זי"ע נהג לספר שלושה סיפורים בשבת מברכים ניסן. הוא אמר, שיהודי המספר סיפורים אלו בשבת מברכים חודש ניסן, יזכה להמשיך על עצמו שפע ברכה ופרנסה, לו ולכל בני ישראל, שיוכלו לחוג את חג הפסח בהרחבה גדולה.

הסיפור הראשון

יהודי אחד אשר לפרנסתו עסק בהכנת יי"ש ומכירתו, הכין פעם לפני פסח חבית גדולה של יי"ש, ובקש להעבירה אל המדינה הסמוכה על מנת למכרה שם, כדי להרוויח ולכסות את צרכי הפסח הקרב ובא בהרחבה. בימים ההם נדרשו סוחרים המשקאות לרשיון המתיר להם מסחר זה, אך יהודי הלז לא השיגה ידו כדי רשיון ונאלץ לסחור בחשאי. אי לכך הטעין החביות על עגלתו וכיסה מעליהם חבילי זמורות קש ותבן בכדי להסתירם ויצא לדרכו. איתרע מזלו ובהגיעו אל בית המכס עצרוהו המוכסים ומשמשו בכליו ועד מהרה התגלו החביות ומכיון שלא היתה בידו רשיון החרמו את החביות הימנו ושלחוהו לדרכו. בצר לו נסע לליז'ענסק אל הצדיק רבי אלימלך מליז'ענסק זי"ע והשיח צרתו בפניו, הורה לו הצדיק כי יחזור מיד אל בית המכס ויטען שם כי החביות אינם מלאים ביי"ש כי אם במים, ואדרבה יטעמו ויזכרו כי כדבריו כן הוא ואכן כך עשה ונוכחו כדבריו והחזירו לו את החביות ופטרם ושללו, שמח היהודי ופנה משם אך כשחשב על מעשה ניסים הלז נעגמה רוחו בקרבו על כי הכין יי"ש משובח בחביותיו, ועתה היא מלאים רק מים ולכן שב אל בית הצדיק להתאונן על צרתו החדשה, ניחמו הצדיק באמרו: ר' יהודי טעם נא בעצמך האם מים הם או יי"ש? ואכן נהפכו המים חזרה ליי"ש ומכרו בריווח נאה והיתה בביתו הרחבה גדולה לימי החג.

הסיפור השני

מעשה במלך שאבדה לו טבעתו היקרה למאד, אי לכך הוציא המלך כרוז שמי שימצא את הטבעת יעשירהו המלך עושר רב. וכמו כן כל מי שיש את נפשו לחפש אחריה יכול ליטול מעות מאוצר המלך עבור הוצאותיו על כך. הימים היו בימי האביב, ובאותה עיר התגורר יהודי אחד עני ורש, וכשמעו את דבר המלך, פנתה האשה אל בעלה לאמור: הן עוד מעט יתקדש חג הפסח, ובביתנו אין כל. לך נא אל חצר המלך והציע עצמך לחפש אחר הטבעת, ובמעות שיתנו לך תביא אל ביתנו את צרכי החג, ולדי' הישועה. שמע האיש לקולה, והלך לחצר המלוכה להציע את עצמו, אך נצרך לסך דמים עבור צרכי החיפוש, ואכן נתנו לו מבוקשו, והוא פנה להכין צרכי הפסח. ושם אחד מיועצי המלך ושמו "דיינו" והוא שונא ישראל מובהק, ועלה בדעתו לעקוב אחר היהודי, ואכן ראהו פונה לשוק וקונה את צרכי הפסח ויחר אפו עד למאד. ולמחרת כשיצא המלך לטייל בין הערביים פנה אליו היועץ הרשע ואמר לו: בא אלינו איש יהודי לצחק בנו. נטל מלא חופניים מעות להוצאות חיפוש הטבעת ופנה להכין סעודה גדולה ולהטיב עצמו בין. כשמוע המלך דבר זה בקש להיווכח בעצמו הנכונים הדברים, ואמר אל יועצו: "הבה ונלך אל בית היהודי". הלכו לשם ואכן ראו בעד החלון את הבית מלא אורה והיהודי מיסב בראש אל שולחן ערוך עם אנשי ביתו וכמה אורחים מסובים עמו.

קרוב המלך אל החלון לשמוע מה שחיים בני הבית. והנה שמע את בעל הבית מקריא בקול פיסקא, וכל המסובים עונים אחריו "דיינו" וכן בכל פיסקא ופיסקא. הרהר המלך בדברים וסבר דעתה יושב היהודי עם מרעיו ודנים אודות הטבעת ושואלים ומבררים על כך והם עונים כולם "דיינו" דהיינו, שסוברים שיועצו של המלך "דיינו" הוא זה שידו במעל. ולכן ציווה המלך על אנשיו לכפות את היועץ דינו וליסרו עד שיודה, ואכן הודה הרשע שידו שלח בטבעת המלך וגנבה, וליהודי היתה אורה, וצרכי הפסח בהרחבה גדולה.

הסיפור השלישי

מעשה ביהודי ששכר בית מזיגה מאדון הכפר. ופעם אחת בא אצלו האדון והתפאר עליו באמרו "הן אני מחיה אותך, ובלעדי היית גווע ברעב" ח"ו, ענהו היהודי. "הבורא יתברך שמו, הוא הזן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים, ואף אותי הוא זן בחסד וברחמים, אתה הנך רק השליח טוב להזמין לי פרנסתי, אך הרבה שלוחים למקום. חרה אף הפריץ לשמע הדברים, וצווה על היהודי להסתלק מיד מבית המזיגה באומרו "נראה מהיכן ירק זה ח"ו". חלפו מספר שבועות וקרבו ימי הפסח, ובית היהודי ריק. ישב היהודי והתחזק באמונתו כי הקב"ה הטוב יזמין לו פרנסתו במהרה. פריץ זה היה מגדל בביתו קוף לשעשוע, ביום ההוא ירד האדון אל חדר אוצרותיו בכדי לסדרו, והקוף נסרך אחריו, כדרכו נטל אי אלו מטבעות זהב שהועמו והבריקם ברוק פיו. חיה זו, שמטבעה עושה מעשה בני אדם ראתה כי נוטל הוא המעות אל פיו, וסברה כי בולע הוא את המעות, נטלה אף – היא מטבעות זהב רבות ובלעתם באין רואים עד שמתה. – כשראה האדון כי נתפגר הקוף, חשב להתל ביהודי המסכן. וקרא למשרתיו וציווה להשליך את הנבילה אל תוך בית היהודי. ישב היהודי בביתו ולפתע שמע רעש וקול מני מתכות מתגוללים על הארץ, הלך לבדוק מה אירע ולפליאתו ראה נבילה מושלכת וסביבה מטבעות זהב לרוב, נטל את המעות ומיהר לשוק לקנות צרכי הפסח בהרחבה גדולה, מתוך שבח והודיה להשי"ת על ישועתו. בליל חג הפסח שיגר הפריץ את שליחיו לבית היהודי לראות האם היה לו במה לערוך שולחנו, ועד מהרה שבו לומר לו כי בית היהודי מאיר למרחקים ושולחנו מלא כל טוב, שמע זאת הפריץ ומיהר לבית היהודי לראות הנכון הדבר, כבואו שמה סיפר לו היהודי לפי תומו את יד ההשגחה כי הזמין לו השם יתברך מטמון אל ביתו וכל תוכן המעשה. שמע זאת הפריץ ותפעם רוחו בהפטירו "צדקת ממני, ה' אלוקים הוא לבדו הזן ומפרנס". וליהודי היו צרכי פסח בהרחבה גדולה.

פרשת פיקודי-החודש

שם אבותי

לא רק שם של אדם מראה על מהותו אלא כל דבר ודבר שמו מורה על מהותו, גם השמות היהודיים של החודשים. שמות החודשים מקורם בשמות בבליים שאומצו בזמן גלות בבל, על ידי עם ישראל. במקרא מכונה חודש ניסן בשם "החודש הראשון" וכן "ראש חדשים". השבת נקרא את הציווי המיוחד שנאמר למשה רבנו רגע לפני יציאת מצרים, "החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחודשי השנה. בציווי זה נצטווה משה גם על קידוש החודש. השם "ניסן" מוזכר לראשונה במגילת אסתר: "בחודש הראשון הוא חודש ניסן, בשנת שתים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל", וכן בספר נחמיה: "ויהי בחודש ניסן שנת עשרים לארתחשסתא המלך". מה טמון בשם זה?

שאלה מעניינת שאל רבי יצחק מבוהוש זי"ע מדוע נקרא חודש זה חודש 'ניסן', שאם נקרא כך על שם הניסים שאירעו בו, יש לקרוא לו 'נס' או 'ניסים' אך למה ניסן?

וביאר באופן נפלא, על פי הסברו הידוע של רבי ישראל מרוזין זי"ע למילות התפילה שאנו מתפללים ביום כיפור כי אתה סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון. ולכאורה, מהו 'סלחן' ו'מחלן', מדוע לא נאמר 'סולחן' ו'מוחל', וביאר על פי הגמרא (בב"מ לג.) שמדברת על הפסוק "כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שֶׁנֶּאֱדָרְךָ תַּחַת מִשְׁאֹוֹ וְחִדְלָתָּ מִעֲזֹב לוֹ עֲזֹב תַּעֲזֹב עִמּוֹ". פירוש הפסוק שיש חיוב על אדם שרואה חמור של חברו מתמוטט עם משאו, לעזור לפרוק ולטעון את החמור. זה נקרא רובץ תחת משאו, מדייקת הגמרא שהחיוב הוא רק בחמור רובץ, ולא בחמור רבצן. מה ההבדל? מפרש רש"י: 'רובץ' - מקרה חד פעמי שהחמור רובץ תחת משאו. 'רבצן' - חמור שרגיל לרובץ. כך הקדוש ברוך הוא אינו סולח ומוחל פעם אחת בלבד, אלא 'מחלן' ו'סלחן', רגיל לסלוח פעם אחר פעם, ובכל דור ודור.

לפיכך חודש 'ניסן' נקרא בלשון הזה, ולא בשם 'נס', כי הניסים לא התרחשו רק באופן חד פעמי, אלא זה החודש שבו נגאלו ובו עתידים להיגאל, והרבה ישועות נעשו ויעשו בו בכל דור ודור, לכן גם אינו נקרא 'ניסים' אלא 'ניסן' חודש שהניסים ממשיכים להתרחש בו בכל עת ובכל שעה.

לבריאות ברכה והצלחה

סמי' בן חילוזה
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סג'ורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב שמשון פוקס שליט"א

כל יום חמישי

מיד לאחר מנחה

בביכ"ס אור אבנר

רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד

מנחה - 18:30

"עץ חיים היא למחזיקים בה"

לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

יצחק שוחט בן סועד ומשפ' הי"ו

שאול סאלם בן נג'ט ומשפ' הי"ו

אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו

דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו

אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

יחזקאל בן ברטה ומשפ' הי"ו

דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30 מנחה - 18:30 ערבית - 19:15

שיעורי תורה שעה לפני מנחה

רב ביהכנ"ס הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א - יום א' ב' ד'

הרב שמשון פוקס שליט"א - יום ג' הרב נאור דרשני שליט"א - יום ה'

הרב רפאל עגיב שליט"א - יום ה' בשעה 20:00

תפילות שבת קודש:

שיר השירים - 17:15 מנחה - 17:30 קבלת שבת - 17:50

שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30 מנחה ב' - 18:15 ערבית - 19:30

שיעורי תורה בשבת: הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00

ערבית מאוחרת: יום ב' 20:50 יום ד' 20:50 יום ה' 20:30

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"

רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית - 7:00

מנחה וערבית (סמוכות) 18:30

בשעה 17:30 שיעור

מהרב דניאל קמחי שליט"א

שיעורי תורה אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א

לעילוי נשמת ניצן בן טובה גבריא לוב ע"ה ת.נ.צ.ב.ה.